

Kristi Himmelfartsdag 2010. Carsten Riis Jensen, Sundkirken, Nyk.F.

”Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Jesus sagde til dem: »Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette. Og se, jeg sender det, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje.« Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud”.

Jeg husker tydeligt den morgen, for 21 år siden, da jeg puttede kufferterne med tøj og bøger ind i bilen, og vinkede farvel. Jeg var 14 år gammel og skulle på efterskole i 2 år. Mine forældre stod ved bilen og var kede af det. Det var tid for afsked den dag. Og når vi tager afsked med nogen, vi elsker, så sker det med sorg. Vi er kede af det. Og hvis den sorg skal blive til glæde igen, så er det, fordi vi ved, at dem, der tager af sted, skal vi se igen.

Sådan var det også den morgen, for 21 år siden. Afskeden var fyldt med tårer, men hvad var det, der gjorde, at vi også var glade? Det var to ting: De vidste, at de skulle se mig igen. Jeg tog ikke af sted for altid. Og så vidste de, at turen på efterskolen var godt for mig og ville give mig to indholdsrige skoleår.

Du kender helt sikker til at tage afsked med mennesker du elsker. Du kan være ked af det, men ofte ved du, at du ser dem igen, og ofte ved du, at adskillelsen et stykke tid er bedst for begge parter – fx hvis den, der rejser, får en uddannelse ud af det.

Og så er det i dag, at der er nogen der tager afsked. Disciplene står der, på Oliebjerget, og det gør de fordi en, de elsker højt, tager afsked med dem. Og jeg ved ikke om du lagde mærke til en detalje i afskeden: Hvordan har de det, da Jesus er væk, og de tager hver til sit? *”Fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og priste Gud”.*

Hvordan har disciplene det? De er glade!

Pointen er simpelthen den, at disciplene er glade, fordi nu ved de, at Jesus vil vende tilbage. De ved, at de skal se ham igen. Mens de står der på bjerget, hvad sker der så? Der kommer – ifølge Apostlenes Gerninger 1 – engle til dem, og siger: *”Hvorfor står I og ser op mod himlen? Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen”.*

Og det har disciplene glædet sig over, og det har kristne glædet sig over i hundreder af år lige siden: Jesus vender tilbage, og vi glæder os til at se ham.

Jeg har været til en del begravelser i mit liv, og der er én type begravelser, som er bemærkelsesværdige: Det er de begravelser, hvor den, der er død, levede i troen på Jesus som sin personlige frelser. Og hvor dette menneske har kunnet sige: *”Jeg glæder mig til snart at dø og være sammen med Jesus”.* Også ved sådan nogle begravelser er der sorg, men der er også glæde. Den, som vi elsker, er nu hjemme hos Jesus. Og har det bedre der, end her. Og de efterladte kan tilføje: *”Og vi skal se ham, vi skal se hende, igen”.*

Der er en glæde, som simpelthen skyldes at Jesus er herre i de menneskers liv, og at der er et mål forude. En af Jesu disciple, Peter, siger det på den her måde: *”Ham elsker I uden at have set ham, ham tror I på nu uden at se ham, men I skal juble med en uudsigelig, forklaret glæde, når I kommer frem til troens mål, jeres sjæles frelse”* (1 Pet 1,8).

Hvad betyder det? Det betyder simpelthen, at du kan være til begravelser, og det er sørgeligt, men det er også en glæde. Den, vi elsker, er hjemme hos Jesus. Og vi skal se dem igen. Og vi skal se Jesus igen. Vi skal tale med ham. Vi skal se ham. Vi skal tjene ham.

Så hvis du spørger: Hvorfor er disciplene glade, da Jesus er faret til himmels, så får du et svar, som også fortæller hvorfor en begravelse af et menneske, som troede på Jesus, kan være en glædesfest! Fordi der bliver et gensyn. Han vender tilbage. Og de mennesker, som vi savner, dem skal vi også se igen.

Men hvis du har prøvet det ligesom jeg, så har du haft oplevelser i dit liv, hvor det føltes, som om der var en stor, tung og mørk sky over dig bagefter. Du oplever et tab, oplever et savn, der føles som en mørk sky. Måske har du mistet en, som nu er hjemme hos Jesus. Og du ved, der bliver et gensyn engang. Eller måske har du

sendt dine børn af sted, måske til udlandet for at få en uddannelse, måske ud til et job i et land med uroligheder. Og du ved, at der bliver et gensyn. Du ved, at I ses igen når de kommer hjem på ferier.

Men det ændrer ikke ved, at afskeden var tung. Det ændrer ikke ved, at du ikke tog hjem fra afskeden i lufthavnen med glæde. Det kan godt være, at tanken om gensyn giver skyen en kant af lys, men det er stadigvæk en stor og mørk sky.

Jeg er nødt til at være sikker på, at der ikke bare bliver en genforening på et tidspunkt. Jeg er nødt til at være sikker på, at den adskillelse, som vi nu oplever, måske i et år, måske flere år, er til det bedste. At adskillelsen er bedst for mig, og bedst for den, jeg elsker.

Når mine børn rejser væk, måske til en skole, måske på job i et land med uroligheder, så må jeg være forvisset om, at det er bedst for dem. Jeg ved, at mit barn får en rigtig god uddannelse ud af det. Eller jeg ved, at mit barn gør en forskel, i det fremmede land, at der er mennesker som får vand eller lægehjælp eller møder evangeliet om Jesus, midt i det krigshærgede, urolige land.

Ved du, hvor meget Jesus længtes efter at komme hjem? Ved du, hvor meget Jesus længtes efter at være sammen med sin Far igen? Hvis jeg kan få dig til at se bare en lille smule af den kærlighed der er, i deres forhold, og hvordan det får uendelig betydning for dig...

Prøv at lægge mærke til, hvad Jesus siger til disciplene, noget tid før sin himmelfart: *"Jeg går bort, og jeg kommer til jer. Hvis I elskede mig, ville I glæde jer over, at jeg går til Faderen, for Faderen er større end jeg"*. Når mine børn har været af sted, på lejr, eller når jeg har været af sted på rejser, så længes jeg efter min familie, fordi jeg elsker dem. Og her har du Jesus, Guds egen søn, og han mere end noget andet længes efter at komme hjem, at vende tilbage til sin Far.

I Bibelen har du en beskrivelse af Gud, der ikke holder sig langt væk fra os. I Bibelen har du en beskrivelse af Gud, der tager stigen hele vejen ned og bliver menneske som os. Han klatrer ned ad stigen, han giver afkald på sin ophøjelse. Men han kommer endnu længere ned end dét: *"Han ydmygede sig og blev lydige indtil døden, ja, døden på et kors"* (v.8). Når man rammer "døden på et kors", så rammer man bunden. I den jødiske kultur, Jesus levede i, sagde loven: Enhver som hænger på et træ, er forbandet.

Beretningen om Jesus er beretningen om Gud, der kravler ned og rammer bunden.

Og så har du Jesus her, ved himmelfarten, som bare længes efter at komme hjem til sin Far igen. Han er klar til at blive ophøjet igen, og få den status igen, som han havde før han blev født som menneske. Jesus længes efter at være hos sin far.

Da han blev menneske, kravlede han ned ad stigen og ramte bunden. Og ikke alene tømte Jesus sig selv for alt, undtagen kærlighed, da han blev menneske, men i fuldstændig, ultimativ lydighed dør han på korset, bærer forbandelsen selv for at frelse og fra vreden ifølge sin Fars vilje.

Og mere end det! I et kæmpe slag mod døden, oprejser Gud Jesus fra døden. Han giver ham 40 dage, til at bevise sig selv overfor disciplene – og nu kommer han hjem! Endelig kan han komme hjem til sin Far igen. Endelig kan de blive genforenede.

Og hvilken genforening. Læg mærke til, hvordan det er beskrevet i Bibelen:

"Jesus, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud, men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig; og da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydige indtil døden, ja, døden på et kors. Derfor har Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære" (Fil 2,9-11).

For Jesus var det det bedste at komme hjem, at fare til himmels. Simpelthen fordi det betød begyndelsen på, at han kunne blive ophøjet igen, og fordi vi, du og jeg, kan få del i den ophøjelse: Vi kan bøje knæ for ham. Jesus knæ ramte bunden, og vores knæ skal også ramme bunden og vi kan bøje os for Jesus og være med til at ophøje ham og tilbede ham! Og vi kommer i samme gode situation som Johannes Døberen, som sagde: "Jesus skal blive større! Jeg skal blive mindre!".

Forestil dig, at du sidder der på Oliebjerget, sammen med Jesus. forestil dig, i øjeblikket inden himmelfarten, at Jesus rejser sig op og siger: "Åh, hvis bare jeg kunne hjælpe jer til at se, hvad jeg nu skal se, og høre, hvad jeg nu skal høre, og mærke den omfavelse, jeg om lidt får af min Far i himlen! Disse ting har jeg talt til jer, for at *min* glæde kan være i jer, og for at jeres glæde må være fuldkommen" (Joh 15,11).

Det var en glædelig himmelfart den dag. For Jesus var på vej hjem. Og vi bøjer knæ for ham. Vi ophøjer ham.

Lad mig stille dig et sidste spørgsmål: Ved du, hvad han laver deroppe i himlen, nu? Hvis du kan svare på det spørgsmål, så har du også svaret på om det har nogen som helst betydning for dig, at Jesus er i himlen. Hvad laver han deroppe?

En meget vigtig del af svaret har at gøre med at sætte sig ned. Du kan stå i mange situationer, hvor du skal sige farvel. Du kan være til en begravelse, og du kan sige farvel, og det kan være med tårer men også med håb om gensyn. Du kan sige farvel til en, som tager væk i længere tid, og du ved, at I ser hinanden igen og at det er til det bedste for den, der rejser.

Og her kommer den sidste: Du kan sige farvel, og tage afsked, fordi en opgave er fuldført, og en ny tid kan begynde.

Du kan have en opgave, som du bliver bedt om at løse, og når den er løst, så får du beskeden: ”Tak, nu må du gerne sætte dig ned”.

Og her er pointen: Jesus sætter sig ned! Lad mig bare læse et par vers for dig, fra Bibelen, fra Hebræerbrevet: *”Enhver anden præst står dag efter dag og forretter tjeneste og frembærer regelmæssigt de samme ofre, som alligevel aldrig kan fjerne synder, men denne præst har frembåret ét eneste, eviggyldigt offer for synder og derefter taget sæde ved Guds højre hånd, hvor han kun venter på, at hans fjender skal blive lagt som en skammel for hans fødder. For ved ét eneste offer har han for altid ført dem, han helliger, til målet”* (Hebr 10,11-14).

Det, du har gjort, er godt nok. Den opgave, du har lavet, er tilstrækkelig. Det er, som det skal være. Det er fuldbragt. Nu må du gerne sætte dig ned.

Det er det, han siger. Tag i tankerne tilbage til Israel, tilbage til Jesu tid. Se templet for dig. Se hvordan år efter år der går en ypperstepræst ind i templet, ind i det allerhelligste, og bærer ofre frem for Gud. Men der kommer faktisk ikke noget godt ud af det. Ofrene fjerner ikke synden. Der skal noget andet til. Og så er det, Jesus træder frem på scenen, og når han går rundt sammen med sine disciple, så fortæller han dem igen og igen: ”Jeg skal snart dø. Jeg skal ofres. Jeg tager jeres liv, som ender i død, og så får I mit liv, som aldrig ender. Jeg går ind, én gang for alle, ind i det allerhelligste, og så giver jeg mig selv som et eviggyldigt offer for jeres. De præster, I har, dem sender I ind i templet, og de står op, igen og igen, og frembærer ofre til min Far. Det hører aldrig op. De går derind igen og igen, de står der igen og igen, de bringer ofre igen og igen. Men ved I hvad, nu går jeg derind. Og så ofrer jeg mig selv. Og ved I, hvad jeg så gør bagefter? Så sætter jeg mig ned! For så er det slut. Så er det fuldbragt”.

Kan du se det? Efter Jesu er faret til himmels, hvad gør han så? Han sætter sig, ved sin Fars højre hånd. Det er slut med at gå ind i templet med ofre. Det er slut med at stå der. Han sætter sig ned. Det er gjort, en gang for alle. Han gjorde det på korset. Han sætter sig ned: ”Mit offer er tilstrækkeligt til at sone synd”. *”Denne præst har frembåret ét eneste, eviggyldigt offer for synder og derefter taget sæde ved Guds højre hånd, hvor han kun venter på, at hans fjender skal blive lagt som en skammel for hans fødder. For ved ét eneste offer har han for altid ført dem, han helliger, til målet”*.

Forestil dig, at du sidder der på Oliebjerget. Jesus rejser sig. Så siger han: ”Hvis bare jeg kunne hjælpe jer til at se, hvad jeg nu skal se, og høre, hvad jeg nu skal høre, og mærke den omfavelse, jeg om lidt får af min Far i himlen!”.

Og så tilføjer han noget. Ved du, hvad han tilføjer? ”Nu forlader jeg jer! Det gør jeg ikke, fordi forsoningen var for stor en opgave for mig. Jeg forlader jer, fordi den nu er *fuldbragt!*”.

Jesus sætter sig ned. Og vi er ikke alene. Ved du, hvad han laver, deroppe i himlen? Han sidder der, og hans opgave er stadigvæk at være vores mellemmand, vores advokat. Jesus har ikke efterladt os alene nu. Da ville vi aldrig kunne stå selv. Jesus er stadig vores mellemmand, vores advokat, vores ypperstepræst. Og du og jeg, vi nærmer os udelukkende Gud gennem vores ypperstepræst, som peger på sine sår, i al evighed, og siger: ”Far, se, jeg har stadig naglemærkerne. Jeg fik de naglemærker for ham dér, for hende dér”.

Hvad er det, Jesus gør? Han peger på sine naglemærker, og så går han i *forbøn* for os! Han beder for dig!

Kristi Himmelfart er en stor og glædelig festdag. Og mit ønske, mit håb, min bøn, er, at du må se Jesu himmelfart for, hvad den virkelig er: Den er Jesu hjemvendelse og kroning, den er bekræftelsen af at hans offer er tilstrækkeligt til at sone din synd, den er begyndelsen på hans evige forbønsgerning for dig, og så er den hans indsættelse som suveræn sejrherre over alle fjender, synlige som usynlige.

Amen.